

Uro i Vidunderskogen

– og alt på grunn av
denne sykdommen

Fortalt av Björn Enno Hermans

Illustrert av Annette Walter

Oversatt av Lynn og Tor Vegge

Kjære barn, kjære foreldre og alle interesserte,
Ben ønsker at dere alle holder ut, får kraft og er
kreative i koronavirustida!
Gled dere over alle gode øyeblikk!
Ha det fint med historien. Dere kan gjerne sende
den videre til andre.

Alt godt fra Ben,
Enno, Annette,
Lynn og Tor

Ben er en liten bjørn, og han er tre år gammel. Han bor sammen med foreldrene og søsknene i Vidunderskogen. Skogen er et ganske fantastisk sted med mange andre dyr. Ben liker best alle vennene han har i barnehagen. Over alt er det så mye å se. Over alt kan de leke.

Bestemor og bestefar Bjørn bor også i den samme skogen og ikke langt unna. Ben liker å være hos besteforeldrene. På onsdager er han der alltid etter barnehagen. Når det er helg, kan han overnatte hos dem. Han liker seg også hjemme hos foreldrene. Oftest er han god venn med lillesøstera si og storebroren. De krangler bare av og til.

En kveld hører Ben på foreldrene som snakker sammen. De snakker om en sykdom. Et eller annet sted langt borte i en annen skog er mange dyr blitt syke. Det er en sykdom ingen har hatt før. Dyrene har fått hoste og feber. En blir bedre ganske raskt. Men et par av dyrene blir svært syke. De må på sykehus. De fleste av dem var eldre beboere i skogen. Og flere av dem hadde en annen sykdom. Nå er mammaen og pappaen til Ben litt redde for at den nye sykdommen også skal komme til Vidunderskogen. Men den andre skogen er jo faktisk ganske langt borte.

Bare et par uker senere hører Ben at grevlingen i Vidunderskogen har fått hoste og feber.

Egentlig er jo ikke hoste og feber så ille.

Men nå mener alle at det helt sikkert er den nye sykdommen grevlingen har fått. Det tror Ben også. Og det stemmer virkelig.

Grevlingen blir heldigvis ganske fort bedre. Fordi sykdommen er veldig smittsom, blir noen andre dyr etter hvert også syke.

Det er som i den andre skogen:
de unge dyrene blir fort friske igjen,
eller de merker ingenting til det.
De fleste dyrene blir ikke syke i
det hele tatt.
Men noen av de gamle dyrene blir
dårlige, og de blir veldig syke.

Ugla er sjef i Vidunderskogen.

Hun er som en ordfører eller en dronning.

Hun må passe på at alt er i orden i skogen.

Ugla tenker grundig.

Hun må lage en plan for å stoppe sykdommen.

Hun finner ut at:

"Det funker bare når dyrene ikke treffer hverandre og derfor ikke kan smitte hverandre."

Ugla roper fra et tre hva hun har bestemt:

Skolen i skogen må straks stenges,

og Vidunderskogbarnehagen må også stenge.

Alle de små dyrene skal være hjemme og de må helst ikke treffe noen andre.

Derfor får heller ingen lov til å være på lekeplassen i skogen.

Også de voksne dyrene må så sjelden de kan gå ut av hulene sine og reirene sine.

Det kan de bare når de må finne mat eller må ordne noe som er helt nødvendig.

*Lekeplassen
stengt

Alle som bor i skogen blir overrasket.

Det blir Ben også. Noen tror ikke sine egne ører.

Alt stengt? Hvordan skal det gå?

Dessuten må alle også vaske potene ofte.

Hoste og nyse kan en bare om en holder armen foran ansiktet.

Det vet Ben allerede, og det er slik han gjør det.

Men han synes det er veldig trist at han ikke kan gå i barnehagen.

Da sier ugla enda noe mer:
De små dyrene må ikke gå til
besteforeldrene sine i det hele tatt.

Dette lurer alle på.

Hva kan ugla ha ment med det?

Ben blir veldig trist.

Han får noen tårer i de brune
bjørneøynene sine.

Ugla forklarer det til alle som bor i skogen:
Sykdommen er spesielt farlig for de eldre dyrene.

Unge dyr kan smitte dem. Det forstår alle.

Bestemødrene og bestefedrene blir også triste.

De vil så gjerne være med barnebarna sine.

Alle oppfører seg fornuftig,
for de vil aldri at bestemor
og bestefar skal bli syke.
Derfor blir Bens bestemor
og bestefar alene en stund
i trehuset sitt.

De går bare ut når
de skal finne mat.

Det er enda bedre om noen
kommer med mat og setter
den under treet.

De små dyrene holder seg
hjemme med foreldrene sine.
De leker mye
sammen i familien.

Det går et par uker.
En kveld hører Ben igjen når foreldrene snakker.
De snakker om at det ikke lenger er så
mange dyr som blir smittet.
Det er ikke lenger så mange som blir syke.
Endelig kan bestemor, bestefar og
Ben treffe hverandre igjen.
Å, så glade de blir for det.

Men det beste er
at de ikke ble syke.
Det er fordi alle holdt
ut så lenge.
Ben blir aldri ferdig med
å fortelle og med å sitte tett inntil dem.

Etter et
par dager
åpner
barnehagen
igjen.

Det har Ben gledet
seg veldig til.

Endelig er alt blitt vanlig igjen,
synes Ben. Foreldrene ser gladere ut:
"Det greidde vi bra", sier Bens mamma.

Det er Ben enig i. En sånn dum sykdom må
ikke komme igjen på lenge.